

невід'ємною умовою розвитку всього суспільства, особливо в сучасних трансформаційних умовах, виступає необхідною платою суспільства за соціальний мир та стабільність соціальної системи.

Бібліографія:

1. Скуратівський В., Лібанова Е. Соціальна політика: монографія. / В. Скуратівський. – К.: Вид-во НАДУ, 2009. – 265 с.

2. Закон України "Про місцеве самоврядування в Україні" [електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show>.

Анатолій ДРАКОХРУСТ

слухач магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник – д.е.н., проф., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Микитюк П.П.)

**ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ
ТЕХНОЛОГІЙ У ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

Євроінтеграція є основою стратегічного розвитку України, управлінські інновації мають чітко узгоджуватися з відповідними тенденціями в європейських країнах, що вже виражені не лише в національних, а й загальноєвропейських інститутах.

Безумовно, застосовувати європейський досвід здійснення управлінських інновацій потрібно з урахуванням як національних традицій, так і національних інтересів. Ця умова виконується в тому випадку, коли інноваційний досвід застосовується на основі добре розробленої концепції реформування вітчизняної системи державного управління, цілепокладальний компонент якої має виключно національний характер. “Якщо технології можна запозичити, узяти з того чи іншого досвіду, то ідеологія державного управління в кожній країні повинна самостійно формуватися її інтелектуальними й політичними елітами” [1].

Інноваційний процес у національних системах державного управління підпорядкований загальним вимогам до країн Євросоюзу, що впливають із стратегії євроінтеграції. Згідно з Копенгагенськими та Мадридськими критеріями йдеться про адміністративні реформи в межах вимог Євросоюзу, а не просто реформи, вмотивовані внутрішніми процесами в країні. “Вплив права ЄС і співпраця в управлінській сфері

усе більше позначаються на адміністративних, організаційних, правових і політичних структурах держав-членів. Правова форма європеїзації привела до виникнення Європейського адміністративного простору, який ще називають Європейською моделлю публічної служби” [2, с. 52-53].

Саме це визначає загальноєвропейський соціальний контекст адаптації управлінських інновацій країн Євросоюзу для здійснення адміністративної реформи в Україні, пов'язаний з її загальною орієнтацією на європейський адміністративний простір.

Неформальне узгодження інноваційних процесів у європейських країнах здійснюється передусім на основі розробки концептуальних новацій. Починаючи з кінця 90-х рр., загальновизнаною основою реформування систем державного управління є концепція “good governance”. Це нова концепція розуміння державного управління, запропонована ООН у документах Програми розвитку в 1997 р. Концепція поєднує демократію з ефективністю управління в сучасних умовах інформаційного суспільства і являє собою демократичний варіант державного менеджменту [3].

Що стосується концептуального обґрунтування інноваційних проектів, то найбільш поширеною концепцією управлінських інновацій як безперервного процесу вдосконалення у світовій та європейській практиці є модель Кайзен (Kaizen).

Основними концептуальними компонентами моделі Кайзен, що мають найбільше значення для управлінських інновацій у системі державної влади, є такі:

1. Детальне узгодження всього процесу управління за інструментарієм, часом, простором, виконавцями тощо, що забезпечує його вдосконалення за рахунок маргінальних покращень кожного елемента управлінського циклу.

2. Встановлення безпосереднього зв'язку еволюції системи управління з потребами її об'єкта шляхом упровадження маркетингового принципу орієнтації органів державного управління на потреби споживача (маркетизація державного управління, формування системи державного маркетингу, упровадження клієнталістських принципів функціонування державної служби).

3. Орієнтація на так зване бездефектне управління, при якому помилки, які можуть привести до розбалансування системи державного управління, зводяться до мінімуму.

4. Обґрунтування методології та інструментарію переорієнтації управлінської діяльності на якісні показники, що забезпечує еволюційне

самовдосконалення системи державного управління [4, с. 122-123].

Варто зазначити, що у вітчизняній управлінській практиці, незважаючи на високу ефективність моделі Кайзен як методології управлінських інновацій, вона практично не задіяна при розробці концепцій реформування державної служби та системи державного управління.

На наш погляд, таке нехтування еволюційною методологією впровадження інновацій є необґрунтованим, оскільки за її рахунок можна здійснити суттєві вдосконалення без значних матеріальних та організаційних витрат, до інноваційного процесу долучається весь загал рядових державних службовців, а не лише ініціатори інноваційних проєктів, а в центрі уваги виділяються конкретні управлінські процеси, що для громадянина - споживача управлінських послуг навіть більш важливо, ніж кумулятивна управлінська ефективність системи державної влади.

Бібліографія:

1. Федорчак О. В. Проектний підхід як інноваційний механізм державного управління / О. В. Федорчак // Державне управління : теорія та практика [Електрон. ресурс] : електрон. наук. фах. журнал НАДУ при Президентіві України. – Вип. 1. – К. : НАДУ, 2006. – Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua/ej3/txts/02-FEDORCHAK.pdf>.

2. Цегольник П. А. Технологія управління проєктами в державному управлінні : потенціал застосування та шляхи підготовки фахівців / Петро Цегольник // Вісн. УАДУ. – Вип. 3. – К. : УАДУ, 2011. – С. 346–353.

3. Морозова Н. Г., Сучасний кадровий менеджмент на державній службі в країнах світу та європейського союзу: досвід для України / Н. Г. Морозова // Наук. вісн. Академії муніципального управління : зб. наук. пр. – 2010.–№ 2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://amu.edu.ua/index.php?option=com_content&task=view&id

4. Стельмахук Л.С. Організаційно-правові засади відкритості державної служби: монографія / Л.С. Стельмахук. – Івано-Франківськ: В-во ІФНТУНГ, 2015. – 296 с.